

Серія «Літературна Київщина»

Людмила Юферова

Обабіч дороги

З поетичного щоденника

Київ
Видавництво Ліра-К
2020

УДК 821.161
Ю93

Серія «Літературна Київщина»

Ю93 Юферова Л.Л.

Обабіч дороги: лірика. – Київ: Видавництво Ліра-К, 2020. – 132 с.

ISBN 978-617-7844-84-5

Людмила Юферова – сільська поетеса, філолог, журналіст, член Національної Спілки письменників України та Національної Спілки журналістів України, автор поетичних збірок «Загублені стежки», «Сільські пасторалі», «Під крилом вічності» та «Я сторожую рай».

Нова книга Юферової Л.Л. «Обабіч дороги» – підсумок поетичних роздумів за 2019 рік. Нова книга не має розділів – це віршовані щоденникові записи. Кожен твір – це неповторний власний космос думок і переживань авторки, її романтика, бунтівливість, незахищена тендітність і ніжність.

Книга розрахована на широке коло читача.

ISBN 978-617-7844-84-5

© Юферова Л.Л., 2020

© Видавництво Ліра-К, 2020

Зміст

Про себе	3
Вітри, вітри... ..	8
Як хочеться до мами	9
Наплачемось, хато	10
Просто хочу жити!	12
Шкодную, що мечів давно нема	13
Ми ворога відіб'єм	14
І тиша	15
Оце так захід сонця!	16
Пече війна	17
Зима приспала	18
Сумне	19
Стомилася	20
Він жде мене	21
Ну що ж це зима натворила?	22
Летить, думки	23
Вгамується метіль	24
Знову день забрів	25
Обабіч дороги	26
І можна бачить	27
Весняний грім	28
Я тебе увагою зігрію	29
Дують, дують вітри	30
Нижчаємо в горі	32
Тече Синюха	33
Квітне акація	34
Війна збирає мито	35
Вже ангелів досить	36
Пирії	38
Роздуми	39

Втечу	40
Колись і ми покинемо цей світ	41
До роботи!	42
Весна підійшла до межі	44
У передквітті весни	45
Їду додому	46
Весна іде!	48
Сум – це шляхетно	49
Хатинці	50
Ми ж боїмося	51
Знайди мене	52
Бо плаче пес	53
Хочу розшукати	54
Не чіпай мене	55
О, Боже, як набридла суєта	56
Піду шукать свої літа	57
Ціную всіх	58
Раби завжди мовчать	59
Думки в мені болять	60
До раю тільки чесні й вільні йдуть	61
Добро вбивають	62
Ми осліпли	62
Не бач мене	63
Сестричці	64
Мовчіть і далі	65
Батьку, ти ж горіха не спиляй	66
Друзям	67
Над лиманом твоїм	68
Обірвалась думка	69
Що ж ми робимо, друже?	70
І я біля розбитого корита	71
Я вас чекала	72

Я хворію тобою	73
Травневий релакс	74
Травень, зачарований бузками	75
Нічне	76
Я – не Муза твоя	77
Обійми мене	78
Плаче скрипка	79
Як мені на світі жить спокійно?	80
Зацвів люпин	81
Змию спеку	82
Поруч мене	83
А там, за містечком	84
А ти ж в них вірив	85
А я щаслива	86
Якби ж ти знав	87
У грозу	88
Не треба	89
До осені – два подихи	90
Життя згора	90
Я проводжала Жовтень за село	91
Знайомій жінці	91
Де взяти дров?	92
Останні дні осінні	93
Підстав обличчя поглядом до неба	94
Де батько жде	95
Не покину	96
Зустріла Спокій	97
Нелегка проблема	98
Ти вернешся	99
Будемо! Авжеж!	100
Як добре в тиші	101
Як дратує осінь	102

Не буду я просить осінніх фей	103
Ходять сни	104
Жовтневий день	105
Куди ж ти, Жінко-Осене?	106
Подив перестрів	107
Жура	108
Дощове	109
А поле треба все одно пройти	110
Каталася на лижах	111
Тільки вірші	112
Далеко до весни	113
Слухайте всі	114
На порозі серденька твого	116
Час роки пришвидшує	117
Гудуть дроти	118
Я боюся сутінків ще й досі	119
Куди іду? Не знаю	120
Тут ходить сум	121
Тому й боюся зватися поетом	122
І тільки вітер	123
Грудневий вечір	124
Нема вже слів	125
Дістало	126

Про себе

Я, Юферова Людмила Леонідівна, народилася у березні 1959 року у невеличкому степовому селі Василівка Добровеличківського району на Кіровоградщині. Це село було і є столицею мого серця, незмінним об'єктом моїх думок і мого болю. Саме на цьому шматочкові благодатної землі у мою душу завіялося з небесної високості тендітне зернятко поезії, яке майже з самого народження хвилює мою уяву, змушує дивуватися, любити, плакати, переживати і трішки радіти. Саме з цих почуттів і народжуються вірші.

У 1966-ому році стала ученицею Добровеличківської середньої школи №1. Любила вчитися. Нецікавих шкільних предметів для мене не існувало. Мріяла стати археологом, лікарем, художником. Зосереджувалася на вивченні фізики і хімії. І в той же час була постійним дописувачем до районної газети «Сільське життя». То були інформації про ті чи інші події шкільного життя та піонерської дружини, а також вірші. Дуже нервувала і соромилася, коли хтось із творчих працівників газети виправить якесь слово у вірші,

а воно виб'ється із заданого ритму. Про поетичні розміри взнала у 7 класі з підручника літератури. З того часу не дозволяю собі їх порушувати. Найцікавіше те, що десь до четвертого класу я по дитячій на-

ївності думала, що писати вірші – це якась невід’ємна необхідність абсолютно кожної людини.

У 1976 році з похвальною грамотою закінчила школу. У моєму атестаті красувалося аж дві четвірки – з фізкультури та російської мови. Мене переповнювало почуття обурення. Фізкультура – то таке...

А от мова! А я була впевнена у тому, що знаю на «відмінно» не тільки українську, а й російську. Одночасно і археологія, і медицина відійшли на десятий план. Вирішила довести вчительці, що вона неправа. І довела. Стала у 1976 році студенткою філологічного факультету Кіровоградського державного педінституту, написавши твір на четвірку і склавши інші три усні іспити на «відмінно», в тому числі й з російської мови та літератури. Навчання подобалося. За увесь його період не мала жодної трійки, переважали п’ятірки. Вдень вперто вивчала теорії мовознавства та філософії, а вночі писалися вірші – і це було так романтично. Стала членом інститутської літстудії «Обрій» та обласного молодіжного літоб’єднання «Сівач», організатором і натхненником якого був молодий, але вже відомий на теренах України поет Валерій Гончаренко. Нові знайомства з «дорослими» письменниками спонукали до відповідального ставлення до поетичного слова. Які ж то були гарні часи!

У 1980-ому році я, молодий філолог, стала вчителем. Спочатку працювала у сільській школі, потім –

у рідній райцентрівській та у двох міських. Робота подобалася, з дітьми знаходила спільну мову, була їх-

нім старшим другом – саме цей педагогічний прийом давав мені можливість справлятися з різновіковими категоріями дітей і впливати на їхню не завжди адекватну поведінку. А потім обставини змусили вчити дітей образотворчому мистецтву у Добровеличківській школі мистецтв та школі естетичного виховання.

У 1991 році у Добровеличківці була створена районна телерадіокомпанія «Колос». Керівництво району запропонувало мені нову роботу. Тож я була кореспондентом і диктором місцевого телебачення. Мені так подобалося створювати документальні фільми з історії рідного краю, про земляків! Чотири роки справжньої казки залишилися тільки в пам'яті – районна ТРК «Колос» пішла у небуття. Після її закриття у вересні 1996-го зовсім випадково стала листоношею. І ця робота мені дуже подобалася! Бо я була на 80 відсотків у своїх думках! У моїй голові постійно снували яскраві образи небаченими потужними ордами. Я могла стати серед вулиці і записувати, зовсім не соромлячись, свої думки у блокнотик. У цей період багато писала нарисів та інформацій до «Поштового вісника», «Сільських вістей», до районної газети «Сільське життя», до обласних газет «Кіровоградська правда», «Народне слово», «Україна-Центр», до журналу «Жінка». А потім у липні 1998-го року перейшла працювати до Інформаційно-видавничого об'єднання «Сільське життя». Була і кореспондентом, і головним редактором, і редактором інформаційного відділу, а ще в навантаження – незмінним редактором

і диктором місцевого радіомовлення. Тож протягом майже 15 років три рази в тиждень бігла на шосту ранку до апаратної «Укртелекому», аби довести до відома земляків новини Добровеличківщини. Фізично це було тяжко, але водночас і цікаво.

Районка стала сенсом мого життя на довгі роки. Ніколи не рахувала, скільки інформацій, статей, репортажів, нарисів, інтерв'ю тощо було написано за ці роки. А скільки зібрано цікавих архівних матеріалів та розповідей земляків щодо історії рідного краю.

І де тільки мене не носило! Доводилося лізти і на дах електровоза, і на найвищу точку елеватора, і падати під комбайн, аби зробити вдалий знімок, і лежати на жертвовному камені предків-трипільців, і розкопувати їхні давні поселення, і в'язати ціпи з керівниками багатьох підприємств, міліції, суду та навіть одіозними політиками, відстоюючи свою точку зору чи захищаючи просту людину. Доводилося часто й плакати у дворищах вмираючих та вже вмерлих сіл... Всього було – і болю, і радості від постійного спілкування з людьми, навіть задоволення від посильної допомоги землякам.

Член Національної Спілки журналістів України, Національної спілки письменників України, районної літстудії «Пролісок», Кіровоградського обласного літоб'єднання «Степ». За роки роботи в ІВО старалася відшукати та згуртувати людей, які пишуть, з усіх сіл району, вчила їх віршотворенню, відредагувала та зверстала багато колективних збірок поезії авторів

нашого краю, їхніх авторських збірок, провела десятки презентацій книг та зустрічей з шанувальниками поезії. Видала 4 власних книги поезій: «Загублені стежки» (2012 р.), «Сільські пасторалі» (2014 р.) «Під крилом вічності» (2015 р.) та «Я сторожую рай» (2019 р.).

Але... Знову оте невблаганне АЛЕ. Життя повернуло мої звичні стежки-доріжки до Київщини. Працюю художнім керівником у велетенському будинку культури у селі Дмитрівка, що біля столиці. Віддаюся роботі, дуже сумую за рідною землею, де навіть і повітря має свій неповторний смак. Тож і страждається, і пишеться, а значить, життя продовжується.

Сумую за рідними людьми, за наймилішими серцю степовими просторами, за солодким повітрям польових трав, за газетярською роботою. Мрію написати книгу нарисів з історії рідного краю. І напишу.

Людмила ЮФЕРОВА

Вітри, вітри...

Вітри, вітри, степів моїх утіха,
Сільська розрада, часом дивний страх,
О, скільки ж вас гніздилося у стріхах
І ночувало в теплих димарях.

Вітри, вітри, всевладні і байдужі,
Із крилами потужних вітряків,
О, скільки ж вас вгризалося у душі
Моїх спочилих в часі земляків.

Вітри, вітри, космічні таємниці,
Ви за пустим селом наглядачі,
В розбиті хатні б'єтеся зіниці
І протягами плачете вночі.

Вітри, вітри, в селі безлюдно й лунко,
То в біле, то в зелене гусне час...
І запахи, і сльози, й поцілунки
Вітри співали в кожного із нас.

Нема від часу втечі і відключень.
О, скільки вмерло і вмирає сіл...
І з тими, хто пішов, нема сполучень...
Вітри, вітри і пустки навдокіл...